

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 332530/16

בבית הדין הרבני האזורי תל־אביב-יפו

לפני כבוד:

הרב אליהו הישיריק – דיין

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שלום טובי)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד שלמה חוכימה)

הנדון: שלום בית, מדור ספציפי

פסק דין

האישה הגישה באמצעות בא־כוחה תביעה שכותרתה "שלום־בית ומדור ספציפי".

ב"כ התובעת מיקד בפני בית הדין (כפי שזכר כותרת התביעה) את התביעה לשלום־בית בחלק הפרקטי מעשי בשטח ודרש צעד אופרטיבי ממוני, והוא: הוצאת צו למדור ספציפי לאישה בדירת הצדדים – צו שימנע מן הבעל כל שינוי או דיספוזיציה בדירה. יצוין כי ביום כ"ב בשבט תשע"ה (11.2.2015) ניתן צו זמני למדור ספציפי שתוקפו היה עד ליום הדיון (כ"ה בניסן תשע"ה (14.4.2015)). התביעה המוגשת נועדה להארכה והוצאת צו חדש למדור ספציפי. כמו כן ביקש ב"כ התובעת הוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הבעל. צו זמני לעיכוב יציאה נגד הבעל שתוקפו 30 יום ניתן ביום כ"ב בשבט תשע"ה (11.2.2015), ולא ניתנה בפועל כל הארכה.

דיון בסוגיות אלו של הוצאת צווים וביטולם הוא בסמכות דיין יחיד.

התקיים דיון ארוך וממצה ביום כ"ה ניסן תשע"ה (14/04/15) בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.

במהלך הדיון הארוך עלתה שאלת כנות התביעה לשלום־בית שהגישה האישה. הבעל הנתבע באמצעות ב"כ טען לאי־כנות התביעה ודרש לדחותה על הסף. ב"כ התובעת טען כי התביעה כנה. בית הדין הורה לצדדים להגיש סיכומים בעניין כנות התביעה. ביום כ"ז בניסן תשע"ד (27.4.2014) הוגשו לבית הדין סיכומים כנדרש.

לאחר הדברים שנשמעו בדיון מפי הצדדים ומפי באי כוחם ולאחר שעיינתי בסיכומים שהוגשו על ידי ב"כ הצדדים, הגעתי למסקנה כי התביעה שבפנינו אינה תביעה כנה ומשום כך דינה להידחות. מסקנתי מבוססת על הנימוקים דלהלן.

סדר המהלכים שקדמו להגשת תביעת שלום־הבית

תיק זה המונח בפנינו אינו מן התיקים המוגשים דרך שגרה. על דרך הכלל ייאמר כי תביעה לשלום־בית מוגשת באחת משתי האופציות. פעמים שהיא מוגשת כתביעה ראשונה של הצד המגיש וזאת כדי לבסס בקשה למדור ספציפי. או כאשר צד אחד מגיש תביעת גירושין ומנגד הצד השני אינו מעוניין הרי שאחד הצדדים הראשונים הוא פתיחת נגד של תיק

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"שלום־בית" כדי להראות לכאורה את כוונותיו של הצד המעוניין בכך ואת התנגדותו לגירושין. במקרה הנדון לא היו פני הדברים כך וזו בלשון המעטה. התביעה שהוגשה על ידי ב"כ האישה כתביעה לשלום־בית לא הוגשה אף לא אחת באחת מן האופציות הנ"ל. אין זה נכון להציג תביעה זו שהוגשה כתביעה רגילה בלי לבדוק את מכלול הצעדים המשפטיים שקדמו להגשת תביעה זו. לשם העמדת הדברים על דיוקם עלינו להביא את השתלשלות ההליכים המשפטיים בין הצדדים.

התיק שפתחה האישה לשלום־בית הוא התיק החמישי! שנפתח במישור המשפטי שבין הצדדים.

קדמו לתיק זה ארבע (!) תביעות גירושין שהוגשו על ידי הצדדים. הדגש הוא כי שתי תביעות היו תביעות של הבעל לגירושין (בתאריכים י"א באלול תשס"ח (11.9.2008) ו"ז בסיון תשע"ד (15.6.2014)). אך ראה זה פלא: שתי תביעות לגירושין הוגשו על ידי האישה נגד בעלה. (בתאריכים 08.09.2013 והתיק האחרון ביום 11.11.2014). כלומר לפנינו אישה שלא זו בלבד שלא הגישה במשך כל השנים תביעה לשלום־בית כתביעת נגד לתביעת הגירושין שהגיש הבעל, אלא יתרה מכך: ביני לביני, בשתי הפעמים, לאחר שהבעל הגיש נגדה תביעה לגירושין ותביעתו נדחתה, הגישה האישה מצדה שלה תביעה לחייב את הבעל בגירושין. סדר זה חזר על עצמו הן לאחר התביעה הראשונה של הבעל והן לאחר תביעתו השנייה. ה"מענה" של האישה לתביעת הבעל היה הגשת תביעה מצידה היא לגירושין.

ניתוח פשוט של מהלכים אלו מורה מעל כל ספק כי לאורך השנים הייתה האישה מצדה היא מעוניינת בגירושין ולא פעלה בהלכים המשפטיים לצורך השכנת שלום־בית.

לסיכום, מהלכי האישה מורים כי אין פניה לשלום־בית אלא אדרבה היא עצמה הגישה תביעות גירושין. רק עתה בחודש פברואר 2015 "נזכרה" האישה וב"כ להגיש תביעה ל"שלום־בית". אין זו תביעה כנה להשגת שלום־בית אמתי אלא תביעה להוצאת צו למדור ספציפי שנועד להשגת "מקצה שיפורים" בשדה הרכושי ולהטיל לחץ על הבעל לויתורים כאלו שאינם מגיעים לאישה על פי כל דין וחוק.

מטרה זו של השגת ויתור יכולה להיעשות רק במסלול של הוצאת צו למדור ספציפי שימנע מן הבעל את הזכות הקניינית ברכושו. ומאחר שבקשה לצו למדור ספציפי יכולה להינתן רק במסגרת של תיק "שלום־בית" הרי שלצורך כך נפתח תיק של שלום־בית.

דברי האישה וב"כ בעת הדיון

המסקנה הנ"ל מתחזקת משחזור הדיון כפי המופיע בפרוטוקול. (המדובר כאמור בדיון ארוך המכיל תשעה דפי פרוטוקול.)

אפשר לומר כי האישה לא ניסתה כלל להסתיר את כוונותיה בתביעה זו ואמרה זאת בפה מלא בעת הדיון תוך שהיא חוזרת על כך שוב ושוב.

באופן כללי בתביעה לשלום־בית התובע/ת מתמקד ברצונו לשלום הבית ורצונו שלא לפרק את התא המשפחתי. כלומר נושא הדיון הוא אכן רצונו של צד מסוים למנוע את הגירושין.

מה היה במקרה שלפנינו? לא שמענו ולו טענה אחת בכיוון שלום־בית לגופו. האישה עצמה "הסירה את הכפפות" כבר מיד בתחילת הדיון. ראה שורה 6 אומרת האישה לאחר הפניה הראשונה של בית הדין אליה ובה מבקש בית הדין ממנה "מספר פרטים להיכנס לעניין". עונה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה: "אני מבקשת שלום בית. אם הוא רוצה גט שיוותר על הבית ונגמור עניין". האישה חוזרת על כך שוב לאחר שאלת בית הדין (שורה 15): "למה פתאום הטענה לשלום בית?" משיבה האישה: "אמרתי שאני לא אתבע אותו שאתן לו לחזור לבית לילדים שלו, אבל אי אפשר בכפייה. אם הוא לא רוצה שייתן את הבית ונעשה גט."

דברים אלו שחזרו שוב ושוב בעת הדיון ובפרוטוקול מלמדים על שני דברים. ראשית שרובו של הדיון מתמקד שוב ושוב החלק הכלכלי ובשאלה מה גובה הוויתור שדורשת האישה מן הבעל כדי שיקבל גט. עניינו של שלום הבית לגופו משום מה לא הועלה זכרו ובוודאי לא בצורה הראויה לבקשה כנה לשלום בית המתמקדת בדרכים השונות המקצועיות להשבת שלום הבית על כנו. הדיון כאמור נסב על החלק הכלכלי. ראה לעניין זה דברי ב"כ האישה (שורה 35) המתאר את מצבה הכלכלי של האישה: "האישה היא לא במיטב שנותיה היא כבר מבוגרת ובגיל הזה לקום ולזרוק אותה ועם שני ילדים נכים שלו". כלומר, ב"כ האישה, שאמור להסביר את תביעת שלום הבית, עומד ומנסה לשכנע את בית הדין שלא ייתן כדבריו לזרוק את האישה בגיל כזה ולכן יש לדאוג לה לפיצוי כספי. שוב ב"כ האישה (שורה 39) במענה לאמירת בית הדין אליו כי הבעל הודיע שהוא רוצה להתגרש, עונה ב"כ האישה: "נשמח מאוד אם יציע הצעה מפתה". שוב חוזר על כך ב"כ האישה (שורות 93-94): "אותנו מעניין מכיוון שהאישה הזאת לא יכולה להיזרק עם שני ילדים". מכל דברים אלו ועוד נוספים עולה תמונה ברורה כי אין בפנינו כלל דיון מצד האישה על שלום הבית לגופו אדרבה האישה וב"כ (שורות 97-98) מגדירים את הבעל "הוא אדם אלים, אלים. הכה את הילדים במשך השנים וגם הילד היה אצלי אומר את זה. מי יודע אם הנכות שלו לא בגללו". אלו דברים קשים מאד על הצורה שבה רואה אישה את הבעל וקשה להאמין כי תרצה בפועל שלום בית אתו. ואכן כאמור כל הדיון נסב על החלק הכלכלי והוויתורים הנדרשים על ידי האישה מן הבעל.

אם כן, אין לנו בפנינו אלא את "הנחתום המעיד על עיסתו" ומהדיו כולו לרבות בעיקר דברי האישה וב"כ עולה המטרה הברורה והיא השגת "שיפור מקצים", דבר הנאמר ונדרש בפה מלא על ידי האישה, שיתבטא בויתור של הבעל על הדירה כולה לטובת האישה.

אין זו תביעה כנה לשלום בית ונכון יותר אינה תביעה לשלום בית כלל. נתחלפו האותיות ובמקום תביעה ל"שלום בית" עסוקים אנו בתביעה של האישה לבעלה שיאמר "שלום לבית", ודוק.

פיצול תביעות

האישה הגישה תביעת מזונות ותביעה למדור בביהמ"ש. רק כאשר נזקקה למדור ספציפי "נזכרה" האישה וב"כ בסמכותו של בית הדין הרבני. הסיבה לכך היא ברורה. אין בפנינו תביעה כנה לשלום בית אלא ניצול כל הדרכים האפשריות על פי החוק להשגת הישגים כלכליים. אלא שמאחר שחלק זה של צו למדור ספציפי אפשר לקבל רק בבית הדין הרבני, וכדי שלא תהיינה השגות על הגשת תביעה זו לבית הדין לאחר שכבר תביעתה האישה לעצם המדור הוגשה לביהמ"ש, הרי שהדרך הטובה ביותר היא "לעטוף" את התביעה הכלכלית בתביעה של "שלום בית", תביעה שבמהותה דן בה רק בית הדין הרבני. אך בית הדין אינו מוכן לקבל דרך זו ורואה בזה עצמו מהלך שאינו כן ושימוש בתביעת שלום בית כ"טרמפ" להשגת צו למדור ספציפי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שני הדברים שדרש ב"כ האישה בתביעתו, דהיינו הוצאת צו למדור ספציפי וכן הוצאת צו עיכוב יציאה, הם למעשה צווים הפוגעים פגיעה של ממש. האחד – צו למדור ספציפי – הוא פגיעה בזכות הקניין של הבעל, והשני – צו עיכוב יציאה – הוא פגיעה בחרותו.

סעדים אלו אינם ניתנים כלאחר יד. השימוש בסעדים אלו נעשה כאשר בית הדין משתכנע כי לפניו חשש אמתי לפגיעה בצד המבקש. אך זאת בתנאי שיש בסיס לתביעה העיקרית המוגשת על ידי הצד המבקש. צווים אלו הוצאו על ידי בית הדין כסעד זמני ובמעמד צד אחד. משהוכרעה שאלת כנות התביעה ונקבע כי במקרה שלפנינו הגשת התביעה העיקרית שהייתה אמורה להיות תביעה לשלום בית אינה כנה, וכפי שהוברר מהתנהלות האישה לאורך שנים בהגישה היא תביעה לגירושין נגד הבעל וגם מדבריה ומדבריה ב"כ בעת הדיון, שחשפו את מטרת הגשת התביעה, הרי שאין מקום לשימוש בצעדים אלו של הוצאת הצווים.

לפיכך מוחלט:

- א. בית הדין דוחה את תביעת שלום הבית וקובע שהוגשה בחוסר כנות. התיק ייסגר.
 - ב. מבוטל בזאת הצו למדור ספציפי שהוצא ביום כ"ב בשבט תשע"ה (11.2.2015) על דירת הצדדים הנמצאת ברחוב [...] בראשון לציון והידועה כגוש [...]. הצו מעיקרו היה זמני עד למועד הדיון ובהיעדר חידושו כפי החלטת בית הדין מהיום הרי שהצו מבוטל.
 - ג. צו עיכוב היציאה שהוצא בזמנו ביום כ"ב בשבט תשע"ה (11.2.2015) היה מוגבל לשלושים יום. משכך כל עוד לא הוארך הצו, הרי שהצו לעיכוב יציאה פג תקפו. מאחר שהחלטה מהיום קבעה כי דינה של תביעת שלום הבית להידחות והורתה על סגירת התיק, הרי שבהיעדר תיק עיקרי שנמצא על שולחן בית הדין, ובעצם בהיעדר כל תיק שהרי אין בפנינו לא תביעה לגירושין ולא תביעה של שלום בית (שנדחתה), נפל הבסיס המשפטי להוצאת צו עיכוב יציאה נגד הבעל והצו מבוטל.
 - ד. מותר לפרסום פסק דין זה בהשמטת פרטים מזהים של הצדדים.
- ניתן ביום י"ח באלול התשע"ה (02.09.2015).

הרב אליהו הישיריק – דיין